

Dosarul nr. 2ra-265/2022
2-18194398-01-2ra-25022022

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud. R. Berdilo)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. M. Guzun, A. Malîi, I. Dutca)

Î N C H E I E R E

15 iunie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecători

Dumitru Mardari
Mariana Pitic
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului declarat de Societatea pe Acțiuni
„Moldovagaz”,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea pe
Acțiuni „Moldovagaz” împotriva Nelei Colbaș, intervenient accesoriu Iurie Colbaș
cu privire la încasarea datoriei,

împotriva deciziei din 06 octombrie 2021 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a ț ă :

La 15 martie 2017, SA „Moldovagaz” a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Nelei Colbaș cu privire la încasarea datoriei în mărime de 41 092,08 de
lei și a taxei de stat în mărime de 1 232,76 de lei.

Prin cererea de concretizare a pretențiilor din 30 iunie 2017, reclamanta SA
„Moldovagaz” a solicitat încasarea sumei de 41 515 de lei cu titlu de datorie,
dobânda de întârziere în sumă de 5 533,85 de lei și compensarea cheltuielilor de
judecată ce rezultă din plata taxei de stat în sumă de 1 411,47 de lei.

În motivarea acțiunii a indicat că, la 03 februarie 2003 între SA „Moldovagaz”
și Natalia Iurașcu a fost încheiat contractul de furnizare a gazelor naturale la
consumatorii casnici nr. 900384, prin care SA „Moldovagaz” în calitate de furnizor
s-a obligat să furnizeze gaze naturale la locul de consum indicat în contract,
specificând că, conform datelor din registrul bunurilor imobile, proprietar al locului
de consum la momentul actual este Nelea Colbaș, de la care urmează a fi încasată
datoria.

A menționat că, prin hotărârea nr. 513 din 12 martie 2013 Agenției Naționale
pentru Reglementare în Energetică cu privire la modificarea condițiilor la licența SA
„Moldovagaz”, activitatea de furnizare a gazelor naturale la tarife reglementate în
mun. Chișinău din 01 ianuarie 2013, este transmisă de la titularul de licență SRL
„Chișinău-Gaz”, titularului de licență pentru același gen de activitate SA

„Moldovagaz”, specificând că, în calitate de furnizor de gaze naturale a furnizat conform condițiilor stipulate în contract gaze naturale în sumă de 41 092,08 de lei, datoria fiind neachitată până la momentul adresării în instanța de judecată.

Potrivit clauzelor contractului, furnizorul SA „Moldovagaz” este obligat să furnizeze gaze naturale, iar consumatorul să achite contravaloarea gazelor naturale consumate, specificând că SA „Moldovagaz” și-a executat obligațiile sale integral, cu bună credință.

A precizat că, pârâta Nelea Colbaș, nu s-a adresat cu cerere în vederea încheierii unui nou contract, iar cererea ultimei din 14 septembrie 2015, prin care a solicitat de a nu fi conectat locul de consum, nu este prevăzută de Regulamentul pentru furnizarea și utilizarea gazelor naturale nr. 415 din 25 mai 2011, specificând că, nerespectarea de către consumator a obligațiilor sale de plată, a generat apariția în sarcina sa a unei datorii în sumă de 41 092,08 de lei, fapt confirmat prin factura de plată și extrasul din contul personal al consumatorului.

A indicat că, dreptul consumatorului final de a solicita deconectarea locului de consum este stipulat la pct. 79 și pct. 87 din Regulamentul pentru furnizarea și utilizarea gazelor naturale nr. 415 din 25 mai 2011, datoria fiind calculată conform indicilor echipamentului de măsurare.

În vederea soluționării extrajudiciare a litigiului, în adresa pârâților a fost expediată pretenția nr. 05/2-3448 din 18 octombrie 2016, însă aceasta a fost lăsată fără răspuns și executare.

Prin hotărârea din 27 aprilie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, s-a respins cererea de chemare în judecată depusă de Societatea pe Acțiuni „Moldovagaz” împotriva Nelei Colbaș cu privire la încasarea datoriei (f.d. 105, 109-115, vol. I).

Prin decizia din 19 septembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-a admis apelul declarat de SA „Moldovagaz”, s-a casat integral hotărârea din 27 aprilie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, cu restituirea cauzei la rejudecare în aceeași instanță, în alt complet de judecată (f.d. 153, 154-158, vol.I).

Prin încheierea din 29 octombrie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, s-a atras în proces în calitate de intervenient accesoriu, Iurie Colbaș (f.d. 162, f.d. I).

Prin hotărârea din 30 septembrie 2020 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, s-a respins cererea de chemare în judecată depusă de Societatea pe Acțiuni „Moldovagaz” împotriva Nelei Colbaș, intervenient accesoriu Iurie Colbaș cu privire la încasarea datoriei (f.d. 243, vol. I, f.d. 4-14, vol. II).

Prin decizia din 06 octombrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins cererea de apel declarată de SA „Moldovagaz” și s-a menținut hotărârea din 30 septembrie 2020 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru (f.d.80, 81-92, vol.II).

Pentru a decide astfel, instanța de apel a constatat că, prima instanță a determinat corect raportul juridic dedus judecării, circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei au fost stabilite și elucidate pe deplin, probelor prezentate li s-a dat apreciere completă, obiectivă și sub toate aspectele, iar hotărârea este legală și întemeiată, adoptată cu respectarea drepturilor și intereselor legale a participanților la proces.

La caz, instanța de apel a reținut că, în urma decesului Nataliei Iurașco, între SA „Moldovagaz” și Nelea Colbaș, nu a fost încheiat un contract de furnizare a

gazelor naturale.

Prin ordinul de deconectare a instalației de utilizare din 18 mai 2011, la locul de consum amplasat pe adresa mun. Xxxx, s-a dispus deconectarea instalației de utilizare a gazelor naturale pe motivul neachitării datoriei.

Instanța de apel a reținut că, la data de 14 septembrie 2015, intimata Nelea Colbaș a depus în adresa SA „Moldovagaz” cerere, prin care a solicitat să nu fie conectată la rețeaua de gaze fără acordul său, deoarece locuiește peste hotarele țării, iar la locul de consum locuiește fostul soț Iurie Colbaș, care nu are viză de reședință înregistrată la adresa indicată (f.d. 41).

Potrivit actului de control al echipamentului de măsurare întocmit de SRL „Chișinău-Gaz”, la data de 14 iunie 2016, la locul de consum amplasat în mun. Xxxx, s-a constatat că, la momentul verificării, locul de consum este conectat samovolnic la rețeaua de gaze naturale, iar accesul la utilaj și la sigiliu nu este posibil (f.d. 17).

Prin dispoziția de deconectare din 31 mai 2017, SRL „Chișinău-Gaz” a dispus deconectarea bunului imobil amplasat în mun. Xxxx, de la rețeaua de gaze naturale, din motivul conectării samovolnice la rețeaua de gaze (f.d. 48).

În acord cu contractul de furnizare a gazelor naturale la consumatori casnici nr. 900384 din 03 februarie 2003, contractul se consideră reziliat în cazul decesului consumatorului.

Instanța de apel a notat că, cele menționate supra denotă cu certitudine că, fosta proprietară, Natalia Iurașcu a decedat la data de 24 iulie 2007, iar după decesul acesteia, intimata Nelea Colbaș, nu și-a manifestat intenția de a încheia un nou contract de furnizare a gazelor naturale, iar prin cererea din 14 septembrie 2015, a solicitat să nu fie conectată la rețeaua de gaze fără acordul său, deoarece se află peste hotarele țării.

Colegiul a considerat că, argumentele invocate de apelantă în cererea de apel, cu referire la prevederile pct. 34, 35, 36, 37 din Regulamentul pentru furnizarea și utilizarea gazelor naturale nr. 415 din 25.05.2011, nu pot servi drept temei pentru casarea hotărârii instanței de fond și admiterea acțiunii în sensul formulat de SA „Moldovagaz” or, prevederile la care apelanta face referire nu sânt aplicabile cauzei, fiind constatat cu certitudine că, locul de consum a fost deconectat de la rețeaua de gaze naturale la data de 18 mai 2011, iar suma pretinsă, cu titlu de datorie, constituie un prejudiciu, format în urma conectării ilegale la rețeaua de gaze naturale de către Iurie Colbaș, în perioada începând cu 12 noiembrie 2015, dată la care pârâta/intimata Nelea Colbaș nu avea încheiat un contract de furnizare a gazelor naturale cu apelanta, și a prezentat în scris dezacordul său cu privire la prestarea serviciilor de către furnizor, prin cererea depusă SA „Moldovagaz” indicând că se află peste hotarele țării.

Astfel, instanța de apel a considerat justă și întemeiată concluzia primei instanțe, potrivit căreia, la caz nu se atestă obligațiile contractuale ale Nelei Colbaș în raport cu apelanta SA „Moldovagaz” or, conectarea samovolnică la conducta de gaze și consumul de gaze reprezintă acțiuni frauduloase, reglementate de Codul penal al Republicii Moldova și Codul contravențional, în baza cărora a fost sancționat Iurie Colbaș, în privința căruia nu au fost formulate pretenții.

Instanța de apel a remarcat că, suma pretinsă cu titlu de datorie de către

reclamanta/apelantă SA „Moldovagaz”, în mărime de 41 092,08 de lei, nu a fost formată în urma neexecutării obligațiilor contractuale de către intimata Nelea Colbaș, dar reprezintă prejudiciu, cauzat în urma contravenției comise de către Iurie Colbaș prin conectarea samovolnică.

Cât privește capătul de cerere privind încasarea dobânzii de întârziere în sumă de 5 533,85 de lei, aceasta fiind subsecventă cerinței de bază privind încasarea datoriei, instanța de apel a considerat că, instanța de fond întemeiat a dispus respingerea acesteia cât și întemeiat a respins și cerința cu privire la compensarea cheltuielilor de judecată, compuse din taxa de stat în sumă de 1 411,47 de lei, cheltuielile de înștiințare în sumă de 52,04 de lei și cheltuielilor pentru citarea publică.

La 17 februarie 2022, SA „Moldovagaz” a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea hotărârilor instanțelor de judecată cu pronunțarea unei hotărâri noi de admitere integrală a acțiunii.

În motivarea recursului SA „Moldovagaz” și-a manifestat dezacordul cu hotărârile instanțelor ierarhic inferioare, menționând că, instanțele de judecată nu au constatat și elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei și au dat o interpretare eronată atât a motivelor de fapt cât și a normelor de drept material aplicate.

Recurentul a susținut că, conform prevederilor pct. 4.15-4.16 din Regulamentul pentru furnizarea gazelor naturale, aprobat prin Hotărârea ANRE nr. 49 din 06.03.2002, care era în vigoare la momentul dobândirii de către Nelea Colbaș a dreptului de proprietate asupra bunului imobil, ultima era obligată să se adreseze furnizorului cu cerere privind semnarea contractului de furnizare a gazelor naturale. Astfel, instanța în mod eronat a indicat că Nelea Colbaș nu și-a manifestat intenția, aceasta fiind moștenitoare și în continuare folosind gaze naturale era obligată să solicite semnarea unui contract de furnizare a gazelor naturale.

Faptul consumului de gaze naturale se confirmă și prin extrasul din contul personal, care indică că până în luna ianuarie 2011 gazele naturale erau achitate. Astfel, chiar dacă nu a fost semnat un contract după anul 2008 cu Nelea Colbaș, aceasta nu denotă lipsa relațiilor contractuale între intimat și SRL „Chișinău-gaz”, care a furnizat în continuare gaze naturale, iar începând cu 01 ianuarie 2013 furnizarea fiind preluată de SA „Moldovagaz”, acestea fiind achitate de către consumator.

Recurentul a invocat că la momentul înregistrării dreptului de proprietate, 13 februarie 2008, locul de consum nu era deconectat de la rețeaua de gaze naturale.

Recurentul a indicat că, pe parcursul perioadei 2012-2016 la locul de consum, nu a fost asigurat accesul reprezentanților operatorului de rețea pentru controlul echipamentului de măsurare și a utilajului instalat, fapt confirmat prin actul de control din 12 noiembrie 2015 unde este indicat nu este acces și actul de control din 14 iunie 2016 unde s-a constatat conectarea neautorizată a locului de consum prin ruperea sigiliului de la robinet. Iar cât privește cererea Nelei Colbaș din 14 septembrie 2015 privind solicitarea de a nu fi conectat la locul de consum, recurentul a indicat că Regulamentul ANRE nr. 415 nu conține careva prevederi în acest sens, nici o normă nu prevede asemenea cereri.

Referitor la conectarea neautorizată a susținut că, furnizorul nu deține careva informații referitor la situația familială a consumatorului și nici cum nu poate influența accesul la locul de consum a persoanelor terțe. Mai mult ca atât, anterior locul de consum a fost deconectat, pîrîta achitînd datoria formată pînă la deconectare în sumă de 11 026 de lei.

Recurentul a menționat că SA „Moldovagaz” nu are careva temeii pentru a solicita datoria de la fostul soț a pîrîtei, cu acesta nefiind încheiat careva contract de furnizare și acesta nu figurează ca proprietar al bunului imobil, unde a fost acumulată datoria.

La 25 februarie 2022, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa intimatilor copia cererii de recurs depusă de către SA „Moldovagaz”, cu înștiințarea despre posibilitatea depunerii referinței, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire anexată la materialele dosarului (f.d. 110, vol. II).

La 14 martie 2022, prin intermediul poștei electronice, Nelea Colbaș, reprezentată de avocatul Tudor Clipa a fost depusă referință prin care a solicitat respingerea recursului declarat de SA „Moldovagaz” și menținerea integrală a hotărârilor instanțelor de judecată.

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Chișinău a emis dispozitivul deciziei la 06 octombrie 2021.

La data de 22 decembrie 2021, prin intermediul poștei electronice, a fost expediată în adresa participanților la proces decizia motivată (f.d. 93, 94, vol. II).

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 17 februarie 2022, astfel, se constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul împotriva deciziei instanței de apel în termenul stabilit de lege.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei contestate or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 din Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (Golder împotriva Regatului Unit, p.38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), p. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, p. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, p. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de SA „Moldovagaz”, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 433 lit. a), 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Societatea pe Acțiuni „Moldovagaz”.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Dumitru Mardari

judecători

Mariana Pitic

Victor Burduh